

**660423 พ่อครูพบญาติธรรมกลุ่มอุบลอโศก ที่ ราชธานีอโศก**  
<https://www.boonniyom.net/52990.html>

### **ดาวโหลดเอกสารที่**

<https://docs.google.com/document/d/1OZ2man981Q890ijFXWkCdm2xK5P-N2Ku/edit?usp=sharing&oid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true>

### **ดาวโหลดเสียงที่**

[https://drive.google.com/file/d/1c55cH8AzmwGwtcTyHEpZh91hWykNiMqR/view?usp=share\\_link](https://drive.google.com/file/d/1c55cH8AzmwGwtcTyHEpZh91hWykNiMqR/view?usp=share_link)

### **ดูวิดีโอได้ที่**

<https://www.facebook.com/300138787516163/videos/189634117237782>

พ่อครูว่า... วันนี้วันอาทิตย์ที่ 23 เมษายน 2566 ที่บวร  
 ราชธานีอโศก พ่อครูพบกับญาติธรรมกลุ่มอุบลอโศกและเครือข่าย  
 กรรมบ้านราชฯ

พล.ตรี ดร.ณรงค์ คงบำรุง... วันนี้มีญาติธรรมกลุ่มอุบลอโศก  
 และ เครือข่ายข่าวอินทรีที่เคยส่งข่าวให้กับบ้านราชฯ อำเภอสรี  
 เมืองใหม่อำเภอดงขุดม และมีเครือข่ายกสิกรรมพืชผักสวนครัวไว้  
 สารพิษ และมีอีกหลายกลุ่มที่มาวันนี้

สมณะเดินดิน... พ่อครูมองว่า ต่อไป พวกกลุ่มเกษตรกร น่าจะ  
 มีคนให้สายสะพาย ให้ตำแหน่งให้ยศแก่ ชาวกสิกรทั้งหลาย

เดือนมิถุนายนนี้พ่อครูอายุครบ 89 ปี ญาติติธรรมกลุ่มอุบล  
อโศกก็น่าจะได้มารวมกลุ่มพบพ่อครู แล้วจะได้ช่วยเหลือในทางการ  
เมืองต่อประเทศชาติด้วย

พ่อครูว่า... สวัสดิ์ เจริญธรรมกันทุกคน สังคมเราเจริญรุ่งเรือง  
ขึ้นเรื่อยๆ แต่ว่าความเจริญรุ่งเรือง แบบโลกียะแบบสามัญปุถุชนโลก  
ๆ มันรุ่งเรืองโดยมุ่งหมายเอาความเจริญทางด้านวัตถุ ทาง ลาภ ยศ  
สรรเสริญ เสพโลกียสุข เป็นเครื่องวัด เป็นเครื่องชี้ บอกว่านั่น  
เป็นความเจริญ ซึ่งมันแข่งขันกันทั่วโลกโลกียะแบบนี้

มันไม่ได้แข่งขันกันธรรมดาแต่มันแย่งกัน ใครได้มาก  
ครอบครองนาน ถือว่าเป็นความสำเร็จ ถือว่าประสบผลในชีวิตที่  
รุ่งโรจน์อะไรอย่างนี้ แล้วยังรู้สึกของตัวเองได้รับผลมาก ครองนาน  
เสพสุข รู้สึกว่าเป็นอำนาจ เป็นสิ่งยิ่งใหญ่ มันก็เป็นกิเลส บันทึก  
ใส่ความจำ ใส่สัญญา ใส่วิบาก ซึ่งเป็นความโง่ความอวิชชา ที่มัน  
เป็นเรื่องของโลกียะที่ได้มากหนา ได้แน่น มันยิ่งมงาย จะยิ่งแย่งชิง  
กันมากยิ่งขึ้นๆ ไม่มีขีดจำกัด ไม่มีจบ

เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นความไม่มีความเสร็จสิ้น มันจะต้องแย่ง  
กันไปชาติแล้วฉับแล้ว ชาตินี้คนนี้ได้ชาตินั้นคนนี้ได้หมุนเวียนไม่มีจบ  
มีสิ้นหรือก ไม่มีจบกิจตามพญฺชณะตามภาษาของพระพุทธเจ้า กต  
กรณียฺ ไม่มีจบกิจ ไม่มีเสร็จสิ้นอย่างที่ไม่ต้องแย่งชิงแล้วเลิกเลย  
ศูนย์ว่างจบ

โลกุตระพระพุทธเจ้าค้นพบว่า หยุดแย่งชิงหยุดเสพหยุดสุข อัน  
นั้นเป็นเรื่องของสมมุติเป็นเรื่องบำเรอกิเลสแล้วกิเลสยิ่งหนาๆแล้ว  
จะไปทำ ในประเด็นที่ว่ากิเลสยิ่งหนานี้เขาไม่เข้าใจ ยิ่งได้สมใจยิ่ง  
จัดจ้านยิ่งมากยิ่งขึ้นยิ่งใหญ่ ยิ่งรู้สึกที่เราเจริญ ซึ่งมันผิดนะ ฟังดีๆนะ

กิเลสมันยิ่งหนามันยิ่งเจริญมันยิ่งรู้สึกที่เราได้รับผลบำเรอความสนใจ ก็สุขๆๆๆๆ กิเลสก็ยิ่งหนายิ่งแข็งยิ่งแน่นยิ่งต้องการอย่างนั้นอย่างนั้นฝังความโง่ มันมีแต่อยากได้ๆๆๆ ถ้าไม่ได้ก็ต้องแย่ง ยังไม่ได้ก็เกิดทุกข์แย่งมาได้ก็สุข อยู่แค่นั้น

เพราะฉะนั้นอันนั้นเป็นเรื่องของความสมมุติความยึดติดเป็นอุปาทาน เป็นเรื่องลมๆแล้งๆ เป็นเรื่องไม่จริง พระพุทธเจ้ามาค้นพบแล้วว่า เรื่องที่จะไปแย่งชิง ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข หรือไปโง่ให้อารมณ์ของเรามันเป็นสุขเป็นทุกข์

ไฉนี้จะมากไฉนี้จะน้อย มันเป็นความเจริญนี้มาน้อยๆ ถ้ามากเราก็กินมาใช้ ใช้สำหรับอาศัยในชีวิต เราอาศัยในชีวิตเราก็มียึดแห่งความพอ อย่าไปมักมากมันก็ไม่พอ ยิ่งตะกละตะกราม มันยิ่งเปลืองยิ่งผลาญ

แต่ถ้าไม่แย่งไม่ชิง รู้จักเขตความพอดี กินเท่านี้ใช้เท่านี้ก็พอดีแล้ว กิเลสมันจะตายให้มากกว่านั้นลดลงก็ได้อีก ลดลงมาก็ยิ่งเบาถึงง่ายยิ่งสบายพอ เป็นการปรุงแต่งของชีวิต ที่ชีวิตจะหมุนเวียนด้วยเหตุปัจจัยเท่านี้เท่านี้

เราก็คะรู้ว่ากิเลสมันตะกละกิเลสมันไม่มีขีดแห่งความพอกิเลสมันจะเอามากขึ้นมากขึ้นและไม่มีที่สิ้นสุดด้วย ผู้มีปัญญาทางธรรมไม่เอาแล้วก็เลยมาลดลงลดลง จะกินจะอาศัยจะใช้ก็มีเขตแห่งความพอดี

ทำได้อย่างพอดีไม่เปลืองแล้วเราเองก็มีความสร้างสรรค์มาก มีคุณค่ามีผลผลิตมีผลได้มากเกินกว่าที่เรากินเราใช้ เราก็อยู่สบายแล้วเราก็แจกเผื่อแผ่คนอื่น ให้แก่คนอื่นเป็นประโยชน์แก่คนอื่น เราก็มองไม่เห็นนี่ไม่กินแรงใครไม่เป็นภาระใคร เป็นประโยชน์แก่ใครๆด้วย แม้แต่อายุมากขึ้น ทำได้น้อยลงคนอื่นก็จะมีส่วนทดแทนเป็นลูกเป็น

หลานเป็นเพื่อนฝูงที่อยู่ด้วยกัน ช่วยเหลือกัน คนนี้ทำได้น้อยลงคนนี้ทำได้มากอยู่ก็ทดแทนกัน ไม่เป็นหนี้ไม่เป็นผู้ที่เป็นภาระแก่สังคม

หลักที่อธิบายอย่างนี้คือหลักของเศรษฐกิจเป็นหลัก

เศรษฐศาสตร์ของโลก ซึ่งเป็นเรื่องของโลกุตรจะเป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้งที่อาตมาพูดสั้นๆ ก็เลสมันต้องการมากไม่รู้จักพอมันไม่รู้เขตแห่งความพอด้วย มันก็เลยไม่รู้ที่จบ มันก็เลยไม่มีความสิ้นสุดการยื้อแย่งแข่งดีแข่งเด่นแข่งมากแข่งรวกกัน ชีวิตก็เป็นหมาหอบแดด ชีวิตก็ทุกข์ ตายแล้วกิเลสก็ยังเข้าใจอย่างนี้ต่อไปอีกชาติหน้าชาติหน้าอีก

ช่วยจริงๆ เป็นความโง่เป็นความช่วยเป็นความที่ไม่มีความฉลาด 'ไม่รู้จักความจริงไม่รู้จักเขตแห่งความพอ เขตที่จะเป็นประโยชน์ เขตที่ตัวเองจะเป็นคุณค่ามีประโยชน์ต่อโลก

โดยเฉพาะในชีวิตของคน สิ่งที่สำคัญและสำคัญที่สุดที่ประเสริฐ อาหารนี้แหละเป็น และอาหารก็เน้นเข้าไปที่พืชพันธุ์ธัญญาหารด้วย 'ไม่กินสัตว์ไม่กินเนื้อสัตว์ไม่ทำวิบาก ต่อชีวิตที่เป็นระดับสัตว์ มีแค่ชีวิตของพืช ต้องเรียนรู้ชีวิตหรือไม่มีชีวิตเป็นธาตุดิน น้ำไฟลมเป็นวัตถุธาตุ

พืช เป็นพืชธาตุ มันไม่มีบาปไม่มีบุญไม่มีสุขไม่มีทุกข์ไม่มีจองเวรจองกรรมอะไร เพราะฉะนั้นมันก็ไม่มีปัญหา อาศัยกันและกันไปได้ก็ชาติก็ชาติก็ไม่มีเวรมีภัย ไม่จองเวรจองกรรมไม่รักไม่ชังใครหรอก แต่สัตว์ตั้งแต่เซลล์เดียวและสัตว์ที่เป็นสัตว์ระดับสัตว์ที่เป็นจิตนิยม พืชคือพืชนิยม ฤๅคือพลังงานดินน้ำไฟลมพลังงานสสาร พระพุทธเจ้าสอนไว้หมดแล้วทุกอย่างอธิบายในเรื่องธรรมะนิยาม 5 และเกิดจากการกระทำเรียกว่ากรรม รู้จักกรรมกิริยาทางกายวาจาใจ

เกี่ยวข้องกับดินน้ำไฟลม เกี่ยวข้องกับพืชเกี่ยวข้องกับสัตว์เกี่ยวข้องกับคน มันก็มีลำดับของบาปบุญกุศล

ถ้าไม่รู้รายละเอียดพวกนี้มันก็ไม่หลุดพ้น เข้าเวรก่อภัยอย่างไม่รู้ก็วนเวียนอยู่อย่างนั้น เข้าใจดีหน่อยได้อาศัยเป็นกุศล เข้าใจแหย่หน่อยก็เป็นอกุศลเป็นบาปลำบาก แต่ถ้ามาเข้าใจปรมัตถ์ของพระพุทธเจ้าแล้วรู้ว่า ดีคืออย่างนี้แล้วก็ทำแต่สิ่งที่ดี รุ้อย่างนี้เสีย อารมณ์เป็นสุขเป็นทุกข์ ก็เป็นสมมติเป็นเรื่องที่ไม่จริงก็มาลดลงลดลงจนกระทั่งหมดสุขหมดทุกข์ก็เป็นพระอรหันต์

นี่สรุปให้ฟังง่ายๆเป็นอรหันต์นี่ไม่สุขไม่ทุกข์มีชีวิตอยู่ ทุกอย่างก็อาศัยจะกินจะใช้ ในเรื่องของชีวิตที่จะมีอาศัยกินใช้ไป นอกนั้นก็ทำงานกับมวลมนุษยชาติ แล้วก็ประโยชน์ให้แก่มวลมนุษยชาติ

อาตมาอายุถึง 60 อาตมาก็มาจับจองที่นี้ พ.ศ 2537 มีคนบริจาคที่ให้ 10 กว่าไร่ อาศัยอยู่แล้วก็ซื้อเพิ่ม จนถึงตอนนี้พันกว่าไร่ แล้วก็ตั้งเป็นราชธานีอโศกตั้งแต่พ.ศ 2537 มา ก็เกือบจะ 30 ปีแล้ว 29 ปีแล้ว

สมณะเดินดิน... พ่อครูอายุครบ 90 ปีราชธานีอโศกก็อายุครบ 30 ปี

พ่อครูว่า... 30 ปี ไม่มากแต่ก็ไม่น้อยนะ คนที่จะเข้ามาเชื่อมโยง คนก็ไม่ค่อยจะมาใกล้เราเราเป็นคนที่มีศีลมีสมาธิ มีปัญญา คนเข้าไม่ค่อยติด แต่ทุกวันนี้คนก็ค่อยๆเข้าใจ เราไม่ใช่เป็นคนน่ากลัวแต่เราเป็นคนที่น่าให้เจริญ คนก็ค่อยๆเข้าใจแล้วก็ไวใจก็จะมีอะไรเชื่อมต่อ เป็นที่ที่เข้ามาสิ พืชพันธุ์ธัญญาหารก็ปลูก ไปเขตข้างนอกเลยตามถนนข้างถนนก็ปลูกไปให้เป็นสาธารณะให้เขาเก็บกินเก็บใช้ เชื่อมโยงกันมา

คนก็ค่อยๆเข้าใจว่าเราไม่ได้เป็นคนน่ากลัว เราไม่ได้เป็นคน  
หวงแหน เราไม่ใช่เป็นคนที่เชื่อมไม่ติดกับใครๆไม่ใช่ อย่างเช่นตอน  
นี้เด็กๆเขาก็มีอะไรมาเชื่อมเขาก็ไม่คิดอะไรเขาก็มาเล่นน้ำ บางคน  
รู้แถวหิวข้าวก็เข้าครัวไปกิน บางคนไม่รู้แถวก็ไปซื้อกินที่บวรหรือ  
อื่นๆ พ่อแม่ใส่ปิ่นโตมาให้กิน มันก็ค่อยๆเป็นไป

เราทำที่พักผ่อนที่จะพออาศัยเล่นหัว ที่พออาศัยคลีคลาย  
อารมณ์อะไรต่ออะไรบ้างซึ่งมันยิ่งหาได้น้อยหาไม่ค่อยได้ ไอ้ที่เขา  
สร้างขึ้นมาก็เก็บเงินทอง ที่นี้เราไม่ได้คิดอ่านเก็บเงินทอง ทำให้  
มันสะดวกทำให้ไม่เป็นพิษเป็นภัย

ให้ได้อาศัยทั้งในการเกิดกำลังกายเกิดกำลังใจ เกิดความรื่นเริง  
สนุกสนาน ไม่เป็นโทษไม่เกิดอุปสรรคสวาทเหตุ ไม่เกิดทำให้เจ็บให้  
ปวดทำให้ตกหล่น

ก็อย่างนี้แหละเราก็ทำกันไปเกื้อกูลกัน จนที่สุดเด็กๆเขารู้ว่าที่นี้  
มันเล่นได้เขาก็ชอบมากัน แม่แต่มาเรียน ผู้มาเรียนเราก็ไม่เก็บเงิน  
เก็บทอง ปาเข้าไปไม่รู้กี่รุ่นแล้ว 20-30 ปีตั้งแต่รุ่นแรกๆ เรามีตั้งแต่  
อนุบาลประถมมัธยมจนถึงวิทยาลัย เราก็สอนศึกษาได้เขาก็ออกไป  
ไปเชื่อมโยงทั้งโลกไปเป็นปริญญาตรีโทเอกก็มี ที่เรานี้ไม่ได้  
ประสาทปริญญาเอก ปริญญาตรีเขาก็ยังไม่ให้เลยได้แค่ปวส ไม่  
เป็นไรปริญญาตรีไม่ได้เราก็ทำเท่าที่ได้ไม่ได้ประหลาดไม่ได้เสีย  
คะแนนอะไร

แม่เด็กเราจะแค่มัธยมแค่ปวช ปวสก็ตาม แต่การทำงานของ  
เด็กเหล่านี้ข้างนอกมหาวิทยาลัยก็ยอมรับ ว่าที่นี้มีฝีมือมีความ  
สามารถมีความรู้ อันนี้ไม่ได้พูดเข้าข้างตัวเองแต่เป็นเรื่องจริง เพราะ  
เราเน้นการประพฤติปฏิบัติจริงเราไม่ใช่เน้นแต่ทฤษฎีเน้นแต่  
ตัวหนังสือ แต่เราเน้นการประพฤติให้ได้จริงๆรู้แล้วก็ทำได้อยู่แล้วก็

ทำได้ บางที่ทำได้แล้วอธิบายไม่ได้ก็มี แต่เป็นผลสำเร็จอันยิ่ง เรา  
เน้นอันนี้

เดี๋ยวนี้สังคมประเทศก็รู้ว่าจะต้องมาเน้นให้คนทำได้มากกว่า  
จะไปรู้มาก รู้มากแต่ทำไม่ได้แล้วไปตีค่าราคาความรู้แพงด้วย มันก็  
เลยเสียเศรษฐกิจ เสียสัจจะของพฤติกรรมของโลก มันไม่จริงมัน  
หลอก ความรู้ที่ได้จากเปลือกได้แต่รู้รู้สึกว่าจะฉลาดรู้มากแต่มันทำไม่  
ได้มันไม่เกิดผลผลิตไม่เกิดผลจริง เดี่ยวนี้ค่อยๆรู้ค่อยๆเข้าใจกันยิ่ง  
ขึ้นแล้ว

เพราะฉะนั้นต้องอาศัยความจริงอาศัยเวลาอาศัยความเข้าใจ  
เราไปบังคับความไม่เข้าใจหรือบังคับความเข้าใจให้เขามาเข้าใจให้  
เขามารู้รู้สึไปบังคับไม่ได้ เขาไม่มีปฏิภาณปัญญาเขาไม่มีภูมิพochtที่จะ  
รู้ยังงก็บังคับเขาไม่ได้ ไม่เป็นชีวิตที่เขาจะมารู้ได้มันสุดวิสัยมันก็ไม่  
รู้

แต่ถึงเวลาวาระที่มันมีเหตุปัจจัยพอที่จะรู้ได้มันจะค่อยๆรู้  
นั่นแหละมันถึงเวลาถึงเหตุปัจจัยที่เพียงพอก็จะเป็นไปได้ เราก็ไม่ได้  
รีบร้อนแต่เราก็ไม่ได้ปล่อยปละละเลย ไม่ดูตาย แล้วก็พยายาม  
พากเพียร ไม่ใช่เร่งผลได้อย่างจำบ่ม ยังไม่ได้มีเหตุปัจจัยให้ครบ แต่  
เร่งให้มันเต็มที ที่ควรจะรู้ที่ควรจะทำได้ในสิ่งที่ตัวเองทำ

อาตมาก็กะว่าจะอยู่และตายที่นี่ เพราะฉะนั้นที่นี่ก็จะเป็นที่ที่เป็น  
ประโยชน์ แก่คนในเมืองในถิ่นฐาน คนในอุบลราชธานีนี้แหละอำเภอ  
ของอุบลต่างๆถึงจะอยู่ในเขตใกล้ๆ ยินดีจะเข้ามาเพื่อที่จะเชื่อมรอง  
รับในสิ่งที่จะรู้และเอาไปทำ เชิญเลยยินดีตลอดเวลาผู้ใดสนใจ  
รวบรวมหมู่กลุ่ม แล้วก็แสดงเจตจำนงค์ออกมาว่าจะเข้ามา มาร่วม  
สัมผัสหรือร่วมกันฟังบรรยาย ทำได้เลยยินดีที่จะช่วยเหลือเท่าที่เป็นไปได้

ไม่ใช่ที่เราอวดดีแต่อาตมาว่าอาตมามีความรู้และมีความจริง อันนี้ ตามที่ศึกษามาก่อนจากพระพุทธเจ้าซึ่งมันครบแล้ว ของพระพุทธเจ้าแต่คนยังเข้าใจไม่ได้ แล้วไปบอกว่านิพพานไม่เกี่ยวกับชีวิตไม่จริงเลย

นิพพานเกี่ยวกับความรู้ของชีวิตมนุษย์ ทำให้มนุษย์แม้ทำงานอะไรก็เป็นงานที่เป็นเนื้อแท้เป็นประโยชน์คุณค่าที่เจริญบริบูรณ์ด้วยแล้วไม่สุขไม่ทุกข์ด้วย ไม่เป็นพิษเป็นภัยให้แก่ใครๆ

ซึ่งคนเขาเข้าใจศาสนาพุทธ ตามที่คนนำพาพูดซัดๆก็คือเถรสมาคมพระป่าพระนั่งหลับตาปฏิบัติไม่รู้โลก ทำให้ออกนอกกริดออกนอกทางออกจากความเป็นจริงอาศัยไม่ได้มีแต่เรื่องฟุ้งซ่านงมงาย เป็นเรื่องเทวดาผีसाง ที่เป็นเรื่องสัมผัสเวสีเป็นเรื่องนิรมาณกายอยู่ในภพของแต่ละคน ต่างคนต่างรู้ของตนเองแต่พูดกันเหมือนรู้กันด้วย เป็นความเป็นทิพย์ เลียงมงามายกันไปใหญ่เลย

อาตมาเคยผ่านสิ่งที่เขางมงายกันที่เขาเข้าใจไม่ถูกมันงายๆ อาตมาผ่านรู้หมดแหละ ไม่ใช่เป็นเรื่องที่อาตมาพูดแล้วเป็นเรื่องหมาเห็นงุ่นเปรี้ยวตัวเองไม่เคยผ่านไม่เคยรู้ไม่รู้จักความเป็นทิพย์ของอะไรต่ออะไร ซึ่งไม่ใช่อาตมารู้หมด ผ่านมาหมด ทำได้ด้วย ดีไม่ดีจะทำได้ยิ่งกว่าเขาด้วยแต่อาตมาไม่ได้อยากแข่งอย่างนั้นหรอก เพราะมันเสียเวลา มันเป็นเรื่องไร้สาระ แต่เขาไม่รู้ก็นึกว่าเป็นเรื่องมีสาระ มันก็เลยยิ่งไม่รู้จะไปบังคับเขายังไง

ก็เลยได้แต่บอกให้พวกเราเอาเวลาแรงงานทุนรอนคืนมา เสียเวลาทางความคิด กายกรรม วจีกรรม แม้แต่มนกรรม เอาทุนรอนเงินทองสถานที่วัตถุ อย่าไปเสียกับมันเอาคืนมา เอามาใช้กับสิ่งที่มันได้ประโยชน์ ได้คุณค่าแท้ๆอย่างนี้ จะไม่สูญเสียเวลาทุนรอนแรงงาน อย่างนี้ว่านี่คือ ค่าที่ควรอย่างไรจะได้ประโยชน์มากขึ้นไม่

เสียเวลา เพราะทุกคนก็มีในตัวทั้งนั้น กาละ ก็มี เท่ากันแต่แรงงาน อาจจะไม่เท่ากัน ทุนรอน อาจจะไม่เท่ากันแต่ก็ไม่นำไปเสียกับสิ่งที่ ไม่เข้าท่า เพราะฉะนั้นเข้าใจก็เซฟเอาคืนมาได้เอาไปใช้ในสิ่งที่ เป็น คุณค่าประโยชน์ ไม่ว่า แรงงานทุนรอนเวลา เอามาใช้ในสิ่งที่ เป็น ประโยชน์มันก็เป็นผู้ที่กอบกู้สิ่งที่สูญเสียนั่นมาได้ แต่ละคนก็เอาคืน มาได้มหาศาล

ทางด้านเศรษฐศาสตร์เศรษฐกิจที่เราเอาคืนมา และเป็น ประโยชน์อย่างแท้จริงนี้แหละคือการกอบกู้เศรษฐกิจกู้เศรษฐศาสตร์ ได้ให้ถูกต้อง

แต่ทุกวันนี้ กลายเป็นว่าไปศึกษาเศรษฐศาสตร์จากตะวันตก จากยุโรปอเมริกามา เขาไม่เข้าใจอย่างที่อาตมาพูดนี้เป็นของ พระพุทธเจ้า เป็นโลกุตตาระเขาจะเอาแบบโลกีย์ มันก็เลยไม่ไปถึง ไหนเลย ขนาดอาตมาทำพากันทำสำเร็จได้มีชุมชนอโศก ทั่ว ประเทศ หลายสิบชุมชน ไม่น่าจะถึงร้อยชุมชน

ซึ่งแต่ละชุมชนของสาธารณูปเหมือนกันหมดมีนโยบายที่จะ เข้มขันกว่ากันหรือไม่เข้มขันกว่ากันเท่านั้นเองมันมีมวลมีความ สามารถมีสมรรถนะ คนแต่ละคนไม่เท่ากันมันก็น้อยมากกว่ากัน แต่ ไปในแนวเดียวกัน เป็นไปเพื่อ ละหนายจางคลายจากกิเลส สุนฺญ ไม่ ได้ต้องการอะไรตอบแทนมีแต่ความเสียสละเพื่อมนุษยชาติ

เพราะเราอาศัยตัวเองพอเอาใส่หม้อกลุ่มสังคมเป็นเศรษฐกิจพอ เพียง มีแต่เกื้อกูลกันตลอดเวลาเย็นยันทั้งๆได้วัตถุทั้งนั้นด้านในงาน

คนงานมาทำงานที่นี้วันละเป็น 100 คน เลี้ยงชีวิตไปจนกระทั่ง บางคนตั้งหลักตั้งฐานมีรถเครื่องกลแมคโคร รถอย่างอื่นเอง ตั้งฐานะ กันได้มีเยอะแยะ

เราทำกันอย่างไม่ต้องเรียไร คนจะมาบริจาคให้ที่นี้คนนอกไม่มี สิทธิ บริจาคไม่ได้เราไม่รับ บริจาคจากคนข้างนอกที่ไม่เคยมาวัด หรือไม่เคยมารู้จักที่นี้เลย เกินกว่า 7 ครั้งขึ้นไป มายังไม่ถึง 7 ครั้งก็ ยังไม่มีสิทธิที่จะบริจาคตามกฎหมายเลย ต้องมาที่นี้สัมผัสคลุกคลี ก่อนถึง 7 ครั้งถึงมีสิทธิที่จะบริจาคร่วมทุนรอนได้ อย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้นเงินที่หมุนเวียนใช้อยู่เป็นเงินของพวกเราเองที่ทำ กับสังคม แล้วก็เป็นส่วนของแต่ละคน ตามอัตราของสังคมเป็นอัตรา ที่ถูกกว่าสังคมแล้ว สังคมควรจะได้ราคาอัตราวันละ 300 500 ของ เรารวันละ 300 200 ก็พอ เราก็ไม่ได้ใช้หมดเหลือ 3 เหลือ 2 เอามา เขากองกลางตนเองอาจจะกิน 50 หรือ 100 นึงอย่างมากไม่ถึงอย่าง นี้เป็นต้น

มันจึงมีส่วนเกินที่เขาคิดไม่ถึง เศรษฐศาสตร์โลกิยะเทวนิยม ดร. ทางยุโรปอเมริกาอังกฤษอะไรก็แล้วแต่ ไม่เข้าใจเศรษฐศาสตร์ เราอุตตระที่เรามีส่วนเกินส่วนเหลือเกือกุล มนุษย์เพราะเราไม่มีตัว ตนเรามักน้อยเรากินน้อยใช้น้อยไม่ต้องไปฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร่าย แล้ว ซึ่งพูดกันรู้เรื่องแต่เขาไม่คิดว่าจะเป็นไปได้ขนาดนี้ซึ่งเป็น เศรษฐศาสตร์ที่สุดยอด แม้แต่ด็อกเตอร์ทางเศรษฐศาสตร์ ทั่วไปใน ยุโรปอเมริกา แม้แต่ในเอเชียที่เป็นเศรษฐศาสตร์พุทธแบบ โลกุตระยังเข้าใจไม่ได้

เพราะฉะนั้นแบบพุทธเราควรจะทำค่อยๆพัฒนาปรับปรุง ในหลวง รัชกาลที่ 9 เป็นพระโพธิสัตว์ท่านชัดเจนในเรื่องนี้ท่านถึงบอกว่าเอา แบบคนจน ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา แต่ท่านขยายไม่ออกทำ นก็เลยทำเป็นหลัก คนอื่นก็ยังไม่ค่อยได้ ข้าราชการขยายไม่ออก อธิบายให้แก่ประชาชนไม่ได้ แม้แต่เถรสมาคมก็ไม่รู้เรื่อง

อาตมาแยกกับเถระสมาคมเพราะว่าพูดกันไม่รู้เรื่องการปฏิบัติก็ไม่เหมือนกันอธิบายก็ไม่เหมือน อาตมาอธิบายโลกุตรธรรมก็ไม่เหมือนเขาที่อธิบายโลกียะ ผู้ที่ปฏิบัติตามได้ทำได้อะไรก็ทำไป ตายแล้วก็เผาไปคนทำไม่ได้ก็พยายามทำไป

เพื่อแสดงมวลคุณภาพให้มันมากยิ่งขึ้นจนกระทั่งมันเป็นรูปธรรม ชนตาคนจนคนบอดเห็นได้ เรามี motto สุภาษิตว่า ทำจนกระทั่งจนคนตาบอดเห็นให้ได้ อย่าว่าแต่คนตาดีเลยคนตาบอดให้เห็นได้ด้วย ชนตาคนตาดีให้เห็น คนคนตาไม่ดีก็เป็น จนกระทั่งคนตาบอดให้เห็นเลยต้องช่วยเขา เขาสัมผัสแล้วรู้เลย ก็มีความตั้งใจถึงขนาดนั้น

คือมันเป็นสิ่งที่ดีไม่ได้เป็นสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยอะไรในความเป็นมนุษย์เป็นสังคมเลย เป็นสิ่งที่มนุษย์สังคมได้อาศัยอยู่ แล้วเราก็ไม่ได้ทำเพื่อค้าเพื่อขาย แลกเปลี่ยนอะไรให้แก่ตัวเองเราทำอย่างบริสุทธิ์ใจ เอาไปสิ เอาไปเผื่อแผ่คนอื่นต่อๆไป สังคมก็จะได้ขยายผลไป ให้คนอื่นได้พึ่งพาต่อกันไปเรื่อยๆ เพราะตัวเราเอง เราพึ่งตนเองได้แล้ว พึ่งตนเองจนเป็นที่พึ่งของคนอื่น จนให้คนอื่นพึ่งได้ ขยายผลเพื่อให้คนอื่นได้รับได้มากขึ้นกว้างขึ้น มันเป็นอย่างนั้น

นี่คืออุดมการณ์ เจตนารมณ์ของพวกเรา แล้วเราก็ทำอยู่ และกำลังทำต่อ....เราทำแล้ว ทำอยู่ และกำลังทำต่อ

อ.ตั้งชัย... ช่วงนี้พวกเราจะต้องช่วยชาติบ้านเมืองช่วยชาติ ศาสน์ กษัตริย์และราชบัลลังก์ เราควรจะมาหลอมรวมหัวใจทุ้มโหมช่วยชาติบ้านเมือง เราควรจะช่วยพลเอกประยุทธ์จันทร์โอชา บางคนบอกว่าท่านมีอะไรดีหรือ พ่อท่านบอกว่าท่านไม่ได้ดีที่สุดในชีวิตแต่ดีกว่าหลายๆคนที่เป็นแคนดิเดตนายกฯที่มีอยู่ตอนนี้หลายคน

ผู้สมัครของรวมไทยสร้างชาติ เขตอำเภอเมืองอุบล คือ ดร.เต็ม บุญศรีธัญญารัตน์ เบอร์ 6 อยากให้พวกเราไปช่วยในการรณรงค์ ให้ กระแสดีขึ้นได้เป็น ส.ส ท่านประยุทธ์ก็ได้เป็นนายกต่อ

ส่วน เขตนี้ เบอร์ 9 สส.แบ่งเขต และ เบอร์พรรคปาร์ตี้ลิสต์คือ เบอร์ 22 บัตรสีม่วงให้เลือกสส.เขต บัตรสีเขียวให้เลือกพรรค เรา เลือก รวมไทยสร้างชาติ ทั้ง 2 เบอร์

นึกถึงภาพที่เราเคยไปช่วยคนดีจำลองหาเสียงรองผู้ว่ากทม เรา ใช้พลังบริสุทธิ์โดยไม่เน้นค่าใช้จ่ายอะไรมากมาย มีป้าย มีผ้าเก่าๆ มี กระดาษ มีถัง เขียนลงไปแหละเบอร์ที่ 22 รณรงค์กัน ส่วนรายละเอียดแล้วจะไปตรงไหนก่อนยังไงจะมารื้อกันภายหลัง

ตอนนี้แทบทุกพรรคการเมืองจะไปปราศรัยที่ไหนประชาชนที่ ไปจะได้ 100-200 บาทซึ่งเป็นออเดิร์ฟเท่านั้น ของแท้คือก่อนวัน เลือกตั้งจะมีมาให้อีก ซึ่งไม่มีปัญหา จะรับก็รับไปแต่ให้เลือกเบอร์ 22 พรรครวมไทยสร้างชาติ

ผู้สมัครแบ่งเขตจะเป็นใครก็แล้วแต่ แต่ว่าเราอยากจะให้นายก ประยุทธ์ได้เป็นต่อ เรามั่นใจตรงนี้ว่าท่านจะนำพาประเทศชาติให้ เจริญ